

РЕШЕНИЕ

№ 9810

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **11298** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие „Източна“ (ОСЗ „Източна“), чрез адв. С. Й., срещу решение № 17644/01.10.2024 г. постановено по гр. д. № 12255/2023 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 162-ри състав, с което е отменено решение по протокол № 39.1 от 07.02.2023 г. ОСЗ „Източна“ и преписката е изпратена на административния орган за продължаване на производството.

В касационната жалба се излагат твърдения, че обжалваното съдебно решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Според касатора решението е немотивирано, тъй като липсва изложение въз основа на кои факти съдът е формирал своето вътрешно убеждение. Оспорва се извода на районния съд, че в оспорения административен акт липсва връзка между изложените факти, обуславящи спиране на административното производство, и посоченото правно основание. Поддържа се, че са налице основанията на чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК за спиране на административното производство. В подкрепа на това се посочва, че с решение № 1/19.04.2001 г. на ОСЗ „Източна“ е признато правото на обезщетение в полза на наследниците на Н. М. С. по чл. 106 ЗСПЗЗ за същите имотите предмет и на настоящето административно

производство, поради което за органа не е съществувала възможността да се произнесе с решение по същия казус. По изложените твърдения се поддържа, че административният орган правилно е приложил разпоредбата на чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК за спиране на административното производство. Иска се от съда да постанови решение, с което да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови ново, с което да се отхвърли жалбата като неоснователна.

В съдебно заседание се представлява от адв. Й., който изразява становище за основателност на жалбата по съображенията изложени в нея. Моли съдът да отмени решението на районния съд и да уважи подадената жалба.

Ответникът – С. Н. С. в съдебно заседание се представлява от адв. Д., която оспорва жалбата като неоснователна и моли решението да се остави в сила. Конкретни доводи и съображения в тази насока са изложени в представен по делото писмен отговор.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, като счита решението на районния съд за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XVIII касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по повод на подадено от С. Н. С. заявление с вх. № 39 от 20.09.1991 г. до Общинска поземлена комисия – Л. за възстановяване на ниви в размер на общо 25.2 дка и ливади в размер на общо 11.3 дка в землището на [населено място], в качеството ѝ на наследник на Н. М. С.. С решение № 39 от 06.03.1993 г. на ОСЗ -П. е отказано на наследниците на Н. М. С. възстановяването на правото на собственост в съществуващи или възстановими стари реални граници на описаните подробно в заявлението ниви и ливади с мотиви, че земите попадат под разпоредбата на чл. 24 ал. 2 и ал. 3 ЗСПЗЗ. С жалба от 22.11.2015 г. по реда чл. 14 ал. 3 ЗСПЗЗ С. С. е поискала от районния съд да се прогласи нищожността на решение № 39 от 06.03.1993 г. в частта му, с която е отказано възстановяването на имотите в м. „Д. А.“ в стари реални граници и на нива от 5.000 дка в м. „Ч.“, както и на решение № 1 от 19.04.2001 г. С решение № 158155 от 28.06.2017 г., постановено по адм. д № 69153/2015 г. на Софийски районен съд, 34-ти състав, е прогласена нищожността на решение № 39 от 06.03.1993 г. на ПК П. в оспорената му част и преписката е върната на административния орган за постановяването на валидно решение по отношение на нива от 2,500 дка, седма категория, находяща се в м. „Д. А.“, землище на [населено място], ливада от 2,500 дка, седма категория, находяща се в м. „Д. А.“, землище на [населено място] и нива от 5.000 дка м. „Ч.“. Със съдебното решение също така е отхвърлена жалбата срещу решение № 1 от 19.04.2001 г., с което на наследниците на Н. М. С. е определено правото да получат обезщетение със земя и/или поименни компенсационни бонове на стойност от 1 110 лв. за 5 дка земеделска земя, VII-ма категория, на основание решение № 39 от 14.06.1999 г. на Общинска служба по земеделие и гори [населено място]. В тази част първоинстанционният съдебен акт е бил обжалван и съответно

потвърден с решение № 1463 от 07.03.2018 г., постановено по касационно адм. дело № 11450/2017 г., по описа на Административен съд София-град. На основание постановеното решение по адм. д № 69153/2015 г. на Софийски районен съд, с решение № 39 от 07.06.2018 г. на ОСЗ „Източна“ е признато правото на собственост на наследници на Н. М. С. върху нива от 2,500 дка, седма категория, находяща се в м. „Д. А.“, землище на [населено място], заявена с пореден № 11 и установена с емлячен регистър стр. 535, парт. № 526 и върху ливада от 2,500 дка, седма категория, находяща се в м. „Д. А.“, землище на [населено място], заявена с пореден № 14 и установена с емлячен регистър стр. 535, парт. № 526, нива 1.500 дка в м. „Ч.“, и се отказва да се признае правото на собственост в съществуващи стари реални граници на нива от 5.000 дка в м. „Ч.“. След влизане в сила на горното решение на 21.06.2018 г. имотите са били заснети с проектни идентификатори, както следва: за нива от 3,211 дка – ПИ с идентификатор 44063.6232.3673 и за ливада от 1,847 дка - ПИ с идентификатор 44063.6231.3888 и двата по КККР на [населено място] и съответно издадени скици – проект.

С решение по протокол № 39.1 от 07.02.2023 г. на ОСЗ „Източна“ на основание чл. 54 ал. 1 т. 5 от АПК е спряно административното производство по пар. 27 ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ до представяне на влязло в сила решение за отмяна на решение № 1 от 19.04.2001 г., с което е признато право на обезщетение по чл. 10б от ЗСПЗЗ.

Не се спори между страните че Н. М. С. е бивш жител на [населено място], Софийска област, който е починал на 21.11.1987 г., а С. Н. С. е негова дъщеря и законен наследник.

За да отмени решението на ОСЗ „Източна“ районният съд е приел, че от доказателствата по делото не се е установило да е налице висящо административно или съдебно производство, което да е преюдициално по отношение на образуваното пред комисията административно производство. По отношение на изложеното в мотивите на административния акт, че следва се представят доказателства за отмяната на решение № 1 от 19.04.2001 г. за признатото право на обезщетение по чл. 10б от ЗСПЗЗ на наследниците на Н. М. С. съдът е обосновал извод, че същото е влязло в законна сила, в резултат на осъществен съдебен контрол за законосъобразност от Административен съд – София град още преди постановяване на обжалваното решение по протокол № 39.1 от 07.02.2023 г. на ОСЗ „Източна“, поради което не може да се твърди, че е налице висящо преюдициално съдебно производство, нито пък че това решение, с което е признато право на обезщетение полза на наследниците на Н. М. С. може да бъде основание за спиране на административното производство. Наред с това е посочил, че по делото не са налице данни административният орган да е постановил решение, с което да е отказано или възстановено правото на собственост на наследниците на Н. М. С. върху имотите, предмет на решение № 39 от 07.06.2018 г. на ОСЗ „Източна“, с което е признато правото на собственост на наследници на Н. М. С. върху нива от 2,500 дка и върху ливада от 2,500 дка, находящи се в местността „Д. азмак“, землище на [населено място], за да възникне правото на обезщетение за тях. Също така е приел, че тъй като съгласно решение № 1 от 19.04.2001 г. обезщетението е дължимо за невъзстановени пет декара земеделски земи, VII категория, без да е посочена конкретизация на земите, не може да се приеме, че това са именно процесните земеделски земи имотите в м. „Д. А.“, предмет на настоящето административното производство. В решението са изложени съображения относно процедурата по параграф 27 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ за обезщетяване със земи от

общинския поземлен фонд, която според районния съд не би била в противоречие с решение № 1 от 19.04.2001 г., за да бъде същото пречка за произнасяне от органа, както неправилно е прието в обжалваното решение.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

Районният съд правилно е установил, въз основа на събраните по делото писмени доказателства, че не са били налице основанията на чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК за спиране на административното производство по параграф 27, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ до представянето на влязло в сила решение за отмяна на решение № 1 от 19.04.2001 г. за призованото право на обезщетение по чл. 10б ЗСПЗЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК административният орган спира административното производство при наличието на образувано друго административно или съдебно производство, когато издаването на акта не може да стане преди неговото приключване, като спирането в тези случаи се постановява след представяне на удостоверение за наличието на образувано производство, издадено от органа, пред който то е образувано. Следователно за да е налице основанието по чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК за спиране на административното производство на първо място следва да е налице образувано друго административно или съдебно производство, което да не е приключило, и същевременно издаването на акта по това висящо производство да има обуславящо значение за постановяване на решението на ОСЗ „Източна“. На второ място следва да бъдат представени доказателства пред административния орган, за страните и предмета на висящото административно или съдебно производство, от които да се направи извод за обусловеността на двете производства. С други думи висящото административно или съдебно производство трябва да има преюдициално значение за издаването на искания административния акт, за да бъде налице основанието за спиране по чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК. В случая такива доказателства по делото липсват, а и не се твърди от ОСЗ „Източна“ да е образувано друго административно или съдебно производство, което да е преюдициално за издаването на административния акт. Нещо повече в решението на ОСЗ „Източна“ се посочва, че се спира административното производство до отмяната на решение № 1 от 19.04.2001 г. за признатото право на обезщетение по чл. 10б ЗСПЗЗ, тоест не само че не е налице висящо съдебно производство, но се очаква да се образува такова, както и какъв да бъде резултатът от него. Така посоченото от органа фактическо основание за постановяване на оспореното пред районния съд решение по протокол № 39.1 от 07.02.2023 г. на ОСЗ „Източна“ не представлява основание за спиране на административното производство. По изложените съображения настоящият съдебен състав намира за правилен извода на съда, че фактическите основания посочени в обжалваното решение на ОСЗ „Източна“ не съответстват на цитираното в него правно основание по чл. чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушения на

материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подробно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

За пълнота на изложеното по-горе следва да се отбележи, че с решението на ОСЗ „Източна“ № 39 от 07.06.2018 г., освен че се признава правото на собственост на наследниците на Н. М. С. върху ливада от 2.500 дка, нива от 2.500 дка и нива от 1500 дка, се отказва да се признае правото на собственост в съществуващи стари реални граници на нива от 5.000 дка, седма категория, в землището на [населено място], м. „Ч.“, за която нива с решение № 1 от 19.04.2001 г. е признатото право на обезщетение по чл. 10б ЗСПЗЗ на наследниците на Н. М. С.. Следователно по отношение на нивата от 5.000 дка спорът е решен с влязлото в сила решение № 158155 от 28.06.2017 г., постановено по адм. д № 69153/2015 г. на Софийски районен съд, 34-ти състав. При тези данни ОСЗ „Източна“ следва да се произнесе по отношение на нива от 3,211 дка, м. „Д. А.“, заснета като ПИ с идентификатор 44063.6232.3673 и за ливада от 1,847 дка, м. „Д. А.“, заснета като ПИ с идентификатор 44063.6231.3888 и двата по КККР на [населено място], тъй като както по-горе се посочи решение № 1 от 19.04.2001 г., с което е признатото право на обезщетение по чл. 10б ЗСПЗЗ на наследниците на Н. М. С. касае друга нива от 5.000 дка, в м. „Ч.“, [населено място].

По-горните съображения настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на касатора, че административният орган не би могъл да се произнесе по преписката, тъй като за процесните имоти има постановено от органа влязло в сила решение № 1 от 19.04.2001 г. за обезщетение на наследниците на собственика на земеделските земи, предвид установеното по делото, че това решение се отнася за друга нива в м. „Ч.“ и няма отношение към признатото право на собственост на наследниците на Н. М. С. върху земите в м. „Д. А.“, [населено място].

Настоящият съдебен състав намира, че решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания, поради което на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото основателна е претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лева, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, XVIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила решение № 17644/01.10.2024 г., постановено по гр. д. № 12255/2023 г. по описа на Софийския районен съд, 162 -ри състав.

ОСЪЖДА Общинска служба по земеделие „Източна“ да заплати на С. Н. С., сумата в размер на 2200 лева, представляваща разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

